

**LACRIMI VII
PENTRU DORURI MOARTE**

LUCIA SECOȘANU

**LACRIMI VII
PENTRU DORURI MOARTE**

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2017

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SECOȘANU, LUCIA

Lacrimi vii pentru doruri moarte / Lucia Secoșanu. - București :

Editura Universitară, 2017

ISBN 978-606-28-0616-3

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062806163

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2017

Editura Universitară

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE

comenzi@editurauniversitara.ro

O.P. 15, C.P. 35, București

www.editurauniversitara.ro

Visele bătrânilor...

În iunie 2017, se fac aproape doi ani de la terminarea proiectului Visele bătrânilor. De la terminarea finanțării oferite de FDSC. Am visat în acest timp că vom lua o nouă finanțare, dar am bătut la uși nepotrivite. Am visat că vom fi din nou împreună, ca acum doi ani: 30 de studenți, 10 bătrâni, 10 vise... Nu am reușit și am dezamăgit.

Nu pot să spun nimic sincer despre bătrânețe. Îmbătrânim cu toții. Îmbătrânim cu toții pe Pământ. Nu știu nimic despre bătrânețe. Suntem „tineri”, avem timp, avem o viață. Ne amintim uneori că *ni se va întâmpla* și nouă, dar, priviți-ne, râdem, mergem siguri pe noi, încântați de mersul nostru pe pământ. Dar, chiar în acest moment, ochii dau a lăcrima. Pentru *ei*. Sau poate pentru mine însumi. Ce proiect frumos, cu un nume atât de inspirat, *Visele bătrânilor*. Am folosit cuvintele potrivite... Mi-am dorit să câștig, să urmăresc activitățile, obiectivele, indicatorii: 30, 10, 10... Am mai îmbătrânit cu doi ani.

Acest volum de poezii apare în Visele bătrânilor, iar asta se întâmplă datorită unor oameni neașteptați.

Mulțumim, în primul rând, Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „OMENIA” București, care ne-a sprijinit în continuarea acestui proiect și ne-a oferit șansa de a o cunoaște pe doamna Lucia-Bădiță Secoșanu.

Trei tinere studente la Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, Universitatea București, au corectat poeziile

visătoarei noastre doamne, Lucia Secoșanu. Mulțumesc,
Antonia, Beatrice, Ramona...

Editura Universitară a aranjat și tipărit pro-bono
volumul de poezii. Mulțumesc, Vali...

O doamnă (o domnișoară?) și-a dorit ca Visele să nu
moară. Mulțumesc, Ana...

Coordonatorul proiectului

Prefață

S-a născut în 1950, la București. Așa cum ne mărturisește singură, de la mamă a luat dragostea de frumos, echilibru și Dumnezeu, iar de la tată, *dragostea de Poezie*.

Într-adevăr, dragostea de poezie se simte în fiecare rând scris de ea. Lucia este un fin observator a ceea ce se întâmplă și, mai mult decât atât, este o persoană care nu se mulțumește cu statutul de observator, ci se implică la modul real în poezie, dar și în viața de zi cu zi. Stăpânește bine arta de a scrie vers clasic și are un umor fin, uneori amăru. Din poeziile ei înțelegi că este o luptătoare și că, oricât de mult ar îngenunchia-o viața, nu se dă bătută. Poeziile sunt adevărate manifeste.

Activitățile literare nu sunt multe, căci, așa cum spune chiar autoarea, *viața i-a interzis răgazul de a poposi pe o coală albă căreia să-i încredințeze secretul gândului său*. Are colaborări scurte pe site-urile literare și apare în antologia de versuri „Vis și Pasiune”, editată de site-ul literar Esențe, în 2011.

În poezia *Campania electorală*, autoarea cu o ironie fină critică nepăsarea aleșilor care în timpul mandatului nu se țin de promisiunile făcute în timpul campaniei, vina rămânând a alegătorilor care au pus ștampila pe cei aleși, concluzionând amar că la cârma țării tot MINCIUNA e suverană:

*Că, n-aleserăm potențații,
Că vrut-am altceva-i totuna!*

*Noi suntem veșnic ne-ntrebații
Și-n fruntea țării-i tot minciuna...*

Deși poeziile ei sunt cu subiect social, ele sunt pline de sensibilitate și de o încărcătură poetică marcantă. În poezia Scrisoare către iubita fiului meu autoarea deplânge moartea fiului căzut la revoluție și vorbește cu iubita acestuia în versuri remarcabile:

*Chiar azi l-am văzut! Drept îți spun. De pe cruce
Zâmbind el privea-n viitor împăcat!
Spunea din priviri ceva de-o răscruce
Ce trebui' trecută... Dar neapărat!*

[...]

*Fetițo-ți mai spun că sunt mândră-ntre mame
De tine, de el, de voi toți la un loc!
Iar seara, de-s tristă și plâng la icoane,
E pentru că-s slabă! Și... m-arde un foc...*

*Un foc al mândriei! Dar și-al deznădejdi...
Al neînțelesului sorții, și-aș vrea
Să-mi vii, ca să-ți mângâi costița și ochii
Ce pruncu-mi viteaz atât le-adora!*

[...]

*Căci ce vrut-a el dusu-s-a în groapă:
Om, credință, suflet, ideal de foc!
El și ei, jerfit-au ce-i mai sfânt, dar iată:
E-n zadar, căci răul s-a-ntrupat la loc!*

O poezie reprezentativă apreciez a fi și poezia *Prostul*:

*Constat cu mirare: în juru-mi sunt toți
Cu rânjete strâmbe și ochii de hoți!
Cu vorbe alese și haina curată
Ei vor să-mi câștige încrederea toată...*

[...]

*Și nu vor să creadă c-așa prost cum sunt
Pricep că pe lume nimic nu au sfânt
Și chiar dacă-mi spun că-s golan, huligan,
Eu nu-mi vând virtutea pe-un biet goligan...*

Aș încadra-o pe Lucia Secoșanu în categoria poezilor militanți.

În timp ce doamnele de vârsta ei care populează Internetul umplu site-urile de socializare trimițându-și cafeluțe virtuale și pupici cu sclipici, ea, cu arma cuvântului, militează pentru a deschide ochii celor care nu vor să vadă, pentru o lume de mâine mai bună.

Reverență, Lucia Secoșanu.

A consemnat pentru cititor
Delia Stăniloiu

LACRIMI NEVĂZUTE

Vise fără cărări

Vise șchioape fără cărări în spaime sparg
Raze de Luceafăr, nenăscut încă,
Înfășat în pânză de nor pe-un catarg
Sorocit să-mi lumineze noaptea adâncă...

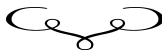
Vise! Nebune vise... Criminale și rele
În haine de nuntă... Secate pârâuri
Gem mute,perate, peste pietre rebele.
Lăute măiastre sparte-n cioburi de gânduri...

Vise îmbrăcate în strâmte haine de doliu
Îmi călătoresc timpu-naine-napoi..
Mă întrebă de ce-s îmbrăcate-n lințoliu
Și le caut răspunsul, printre flori și gunoi...

Nu-l găsesc. Răspunsul fuge de mine
Știe că nu-l vreau și cu teamă se-ascunde
Între trecut, amintiri și ziua de mâine
Eu mă fac că-l chem, iar el că-mi răspunde..

Acopăr iute apa oglinzii vechi, ciobite
Și fug de șoapta perfidă a vântului din zori.
Îmi spăl cu lacrimi ochii de apele bălțite
Și orizontu-mi șterg de dimineți și flori...

Și viitor, prezent, la fel ca în trecut
În giulgiul așteptării stau strânse - triste moaște -
Ocotind pulberea drumului meu neavut,
Să nu-mi mai rănească visul ce poate s-ar naște...

Roata

Dezamăgiri peste dezamăgiri
Ți-adună sufletul în ghimpi de-arici.....
Îți lasă inima fără iubiri
Iar gândul, temătorul licurici

Ce-ar lumina, însă putere n-are,
Ce s-ar ascunde, însă e văzut,
Ce n-are aripi pentru zborul vrut,
Ce-ar vrea să poată să se scalde-n soare,

Ajunge auzit ca să se facă
Doar ca bondar, ce... (deseori) înțeapă!
Și cine să-l iubească, cin' să-l placă
Pe țânțărașul beat de noapte și de apă....

Și cu-așteptare după așteptare
Te-nveți să stai fără să știi de ce!
Iar, dacă uneori, în drum ți-apare
Pierduta ta speranță, crezi că e

Fantoma unui vis, sau poate șansa
Cuiva cu altă soartă! Cu noroc!...
O lași să treacă și rămâi în transa
Obișnuită, pironit pe loc...

Nu-i ieși în cale fiindcă cum, nu știi
N-o strigi să îți aștepte micul pas...
Și astfel, șansa piere-n zări pustii
Și astfel, stai prostit și fără glas...

Și-așa, îți duci pierduta existență
Între-așteptare și dezamăgiri....
Și, fără să opui vreo rezistență
Îți trece viața fără împliniri...

Și dacă judecata de apoi
O fi, cum zice biblia creștină,
Te duci la ea, cu ochii stinși și goi
Și-aștepți sentința! Crezi că nu ai vină,

Că viața a trecut pe lângă tine
Fără să te observe în vreun fel...
Convins că așteptând ai făcut bine,
Că ai răbdat, că nu ai fost rebel...

Și-atunci, o voce te întreabă din „Etern” ....
„Cu viața ta, ce ai făcut pe lume”
Și înțelegi c-ai fost și slab și tern,
Și-aștepți pedeapsa pentru... slăbiciune:

Te-ntorci din nou în lume prunc născut,
Iei viața de la capăt din sânii supti,
Dar drumul iar ți-e greu și neștiut,
Iar faci prostii, iar suferi și nu lupți...

Și iar te-ntorci la dreapta judecată
Și iar nu știi răspunsul la-ntrebare....
Și-așa, te-nvârți mereu, precum o roată
Ce urcă fără rost doar... să coboare!

Spectatorul vieții mele

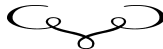
Sunt spectatorul vieții mele.
Privesc spre nicăieri, distrat
Și vreau iubire, visez stele
Și cer atât: doar ce am dat

Nu merg de-acum pe nici un drum
Căci frică mi-e să-mi năruie pasul
Ce mi l-am ars pe căi de scrum
Fără să-mi aflu cald, popasul...

Am alergat, ca disperarea
Viața să mi-o prind din urmă..
Da-n grabă-am rătăcit cărarea
Și ne-nțelesu-n suflet scurmă...

Tot iar și iar...Mereu, la fel
Busola s-a-nvârtit buimacă..
Și astăzi nu am nici un țel
Și nici un vis care să-mi placă...

Deci nu mai vreau de fapt, nimic!
Aștept doar timpul să se cearnă
Sunt spectator în teatru mic
Din care plec curând spre iarnă...

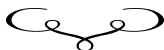

Caut izvorul

Depart, aproape, văd stele cum mor
Și-n lacrima lor îmi înec neputința
Scurtez infinitul cu ochi care dor
Salvare cătând, mi-e rană credința...

Și stele mor și-i beznă în hău,
Alți sori nu găsesc să-mi ardă păcatul
De-a vrea o lumină pentru sufletul meu
Poteca s-o văd, când lupt cu neantul

Lumină să am, cât să aflu izvorul
Care să-mi stingă setea de-a ști
Cum să-ntorc timpul eu, muritorul
Să fie iar MÂINE și STELELE VII !!!

M-am rătăcit

M-am rătăcit demult de mine
Și nici nu știu unde-am ajuns...
Tot pescuind un pic de bine
M-am înecat în mări de plâns...

Și fără mine îmi e greu
Că n-am habar de ce exist...
Ca ieri mi-e aziul, tot mereu
Un orizont pustiu și trist.

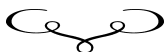
Iar dacă amintiri de mine
Îmi bat la ușă, le alung...!
Să mă oprească n-are cine
Căci doar singurătate strâng...

Nu vreau pe nimeni și nimic!
Și nu mai vreau să sper ceva,
Când orice fac și orice zic
Tot supără pe cineva !

Si, m-am cam săturat de toate
De ce-i în juru-mi vreau să fug...
Însă nici asta nu se poate
Când numai știu cum să ajung

La cine-am fost ! Sau cine sunt ?!
Că-s peste tot unde nu-mi place
Și nu aud nici un cuvânt
Să-mi spună cum s-ajung la pace...

Să-mi mâne pașii pe-o cărare,
Să-mi aflu sinele... Dar știi?!
M-aș căuta cu disperare...
Dar azi, mă tem de ce-aș găsi...

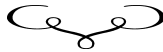
O nouă zi

E-o nouă zi și-aceeași oboseală
Îmi macină cu foame orice clipă
Un timp pierdut aiurea, fără fală
În zori neașteptați, se înfiripă.

Știu că pedeapsa orelor ce vin
N-am cum s-o ocolesc și-aștept cu teamă
Noi încercări de lacrimi și suspin
Să-mi zgârie a sufletului rană.

Mă scol cu greu și-mbrac minciunii haina.
Pe scena zilei noi pășesc sfios.
Cu șalul cuviinței-nvălui rana
Săpată-n suflet, crunt și nemilos!

Așteaptă inimă-n tăcere, ai răbdare
Știi? Orice nouă zi sfârșește-n noapte!
Și-așa, zi după zi și timpul moare
Și-o nouă zi te va scăpa de toate...

Nu mai am dimineți

Demult nu mai am dimineți
Ci doar nopți ce nu se sfârșesc.
Și nu am nici alte vieți
În care să pot și eu să trăiesc...

Demult nu mai am nici amiezi
Să degust tihna trudei sfârșite.
Viața mea, noapte-zi, noapte-zi,
E un haos de visuri strivite

De mine, de voi și de toți.
Călcată-n picioare-ncălțate cu cizme
Pisate-n cadență și scrâșnet de roți
Viața mea-i un poem fără rime...

